

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **J. M.**, narozen „X“,
státní příslušnost Kamerun,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort, sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 7. 2019, č. j. KRPU-123019-28/ČJ-2019-040022-DB-ZZ,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 7. 7. 2019, č. j. KRPU-123019-28/ČJ-2019-040022-DB-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 26. 6. 2013, č. 604/2013 (dále jen „dublinkské nařízení“) a podle ustanovení § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanovena doba zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 6. 7. 2019 v 10:45 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že nechtěl využívat evropský azylový systém. Ihned po příjezdu do Evropy požádal o mezinárodní ochranu, jeho žádost však byla ve zrychleném řízení zamítnuta, přestože tvrdil, že mu hrozí v zemi původu vážná újma. Má strach o život, neboť v Kamerunu probíhá občanská válka a on náleží k menšině obyvatel, která bojuje za stejná práva jako má většinová frankofonní společnost. Po zamítnutí jeho odvolání mu bylo v Rakousku sděleno, že musí ve lhůtě dvou týdnů vycestovat ze země. Žalobce však nevěděl, že nemůže žádat o mezinárodní ochranu v jiné evropské zemi a rozhodl se odcestovat do Německa, kde mají dle jeho názoru větší přehled o situaci v zemi jeho původu. Odkázal na mezinárodní zdroje, z nichž podle něj vyplývá, že situace v Kamerunu je kritická, zejména od roku 2017, kdy anglofonní část země vyhlásila nezávislost tzv. Ambazonie. Konstatoval, že z jeho chování nevyplývá, že by se před orgány skrýval, neboť uposlechl pouze rozhodnutí rakouských orgánů a ze země vycestoval. V případě navrácení do Rakouska by mu hrozilo vyhoštění do Kamerunu, kam se však nemůže vrátit. Dle žalobce nelze v jeho případě hovořit o vážném nebezpečí útěku. Žalobci byla objasněna pravidla evropského azylového systému a dublinského nařízení, těchto si ale po opuštění Rakouska nebyl vědom. Žalovaná mohla nechat žalobci několik dní na dobrovolné opuštění České republiky a navrácení do Rakouska, jelikož tyto státy spolu sousedí, k zajištění neměla žalovaná přistoupit.
3. Dále uvedl, že žalovaná nedostatečně a nesprávně posoudila, zda je jeho předání možné, neboť nedostatečně zhodnotila situaci ve státě, kam má být žalobce na základě napadeného rozhodnutí předán. Rakousko je sice zemí, kde jsou dodržovány lidskoprávní úmluvy a kde žádají tisíce žadatelů o mezinárodní ochranu, nicméně to nemusí platit ve vztahu ke konkrétním žadatelům. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k přiměřenosti jeho dopadů podle zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se měla zabývat posouzením přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí a své úvahy měla v jeho odůvodnění uvést, a to i v případě, že dospěla k závěru o přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Dále podotkl, že žalovaná měla vzít v potaz, že s ní žalobce spolupracuje, jen si nebyl vědom následků svých činů.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhla zamítnutí žaloby. K věci uvedla, že žalobce byl žalovanou zajištěn dne 6. 7. 2019 v 10:40 hodin v mezinárodním linkovém autobusovém spoji na trase z Terstu do Berlína, když se prokázal pouze jízdenkou vystavenou na jeho jméno. Jiný doklad prokazující totožnost či oprávnění k pobytu žalobce nepředložil. V rámci podaného vysvětlení žalobce uvedl svou totožnost, kterou však nebyl schopen prokázat. Popsal svou cestu z Kamerunu do Evropy, včetně jejího důvodu. Z Kamerunu vycestoval do Nigérie a následně na falešný nigerijský pas letecky do Turecka a nakonec do Rakouska, vše za pomoci převaděčů. V Rakousku požádal o mezinárodní ochranu, nebyla mu však přiznána, poté měl možnost dobrovolně vycestovat. Na radu svého právního zástupce však Rakousko neopustil, neboť čekal na sdělení, do kdy musí ze země vycestovat, žádný dopis ale nedostal. V den zajištění cestoval do Německa, které bylo jeho cílem, neboť tam chtěl požádat o azyl. Přednostně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

chtěl požádat o azyl v Německu nebo ve Francii, protože tam mají nejhlubší znalosti ohledně problematické situace v Kamerunu. V České republice o azyl žádat nechtěl. Prohlásil, že na území členských států Evropské unie nemá žádné příbuzné ani osoby blízké. Finanční prostředky nemá, mohly by mu však být zaslány od přítele v Rakousku, k této osobě ale neuvedl žádné kontaktní údaje ani částku, která by mu mohla být zaslána.

5. Žalovaná dále odkázala na sdělení rakouské policie ze dne 7. 7. 2019, ze kterého vyplynulo, že žalobce byl prvotně omezen na svobodě v Rakousku dne 13. 1. 2019 v souvislosti s podanou žádostí o mezinárodní ochranu. Žalobce v odvolacím řízení odmítl azyl v Rakousku, následně bylo rozhodnuto o zastavení řízení a žalobci umožněno dobrovolně opustit zemi do 2. 7. 2019. Dle názoru žalované žalobce vzal svoji žádost o azyl zpět, aby mohl novou žádost podat v Německu. Žalovaná má za to, že žalobce měl v úmyslu využít azylový systém za účelem legalizace pobytu na území Evropy, a to minimálně po dobu vedeného dublinského řízení. Tomu nasvědčuje i sdělení rakouských orgánů o stanovení konečného data k možnosti dobrovolného vycestování z Rakouska. Není tedy pravou, že žalobce uposlechl rozhodnutí rakouských orgánů a vycestoval ze země. Žalobce nevlastní cestovní doklad, žádným způsobem si jej nezajistil a bez patřičných dokladů nelegálně cestoval z Rakouska do Německa. Navíc překročil dobu stanovenou k dobrovolnému vycestování, když území Rakouska opustil až 6. 7. 2019. Z vyjádření žalobce je zřejmé, že je jeho cílem žádat o azyl v Německu, nelze tak předpokládat, že by dobrovolně vycestoval zpět do Rakouska. Vážné nebezpečí útěku žalovaná v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnila, když uvedla, z jakých důvodů toto nebezpečí existuje a jakými skutečnostmi je podloženo.
6. K námitce neposouzení existence systémových nedostatků azylového řízení v Rakousku žalovaná uvedla, že možnou překážku předání posoudila a zhodnotila, zda v případě žalobce nelze uplatnit čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Své úvahy žalovaná v napadeném rozhodnutí shrnula, přičemž na základě výpovědi žalobce, vlastních zkušeností ze správních činností souvisejících s předáváním osob v rámci dublinského nařízení do Rakouska a neexistenci informací či aktuální judikatury o nemožnosti předávání do Rakouska došla k závěru, že předání žalobce v rámci dublinského řízení je možné. K vytýkané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že na str. 6 napadeného rozhodnutí vyjádřila konkrétní úvahu o přiměřenosti dopadu přemístění žalobce zpět do Rakouska, včetně uvedení ze kterých podkladů vycházela a které zařadila do spisového materiálu.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a podle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná ani žalobce nenavrhli ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z úředního záznamu ze dne 6. 7. 2019, č. j. KRPÚ-123019-1/ČJ-2019-040022, vyplývá, že dne 6. 7. 2019 v 10:40 hodin byl žalobce kontrolován policejní hlídkou na dálnici D8, exit 87 - Petrovice, ve směru do Německa, v mezinárodním linkovém autobusu z Terstu do Berlína. Při kontrole se neprokázal cestovním dokladem, pouze měl u sebe jízdenku na jméno z Lince do Berlína. Uvedl, že je státním příslušníkem Kamerunu. Z důvodu neoprávněného vstupu a pobytu na území České republiky byl žalobce dne 6. 7. 2019 v 10:45 hodin na místě zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o policii České republiky, a eskortován na policejní služebnu k provedení dalších úkonů.
11. V rámci podání vysvětlení, o němž byl sepsán úřední záznam ze dne 6. 7. 2019, č. j. KRPÚ-123019-18/ČJ-2019-040022, žalobce uvedl, že nikdy nevlastnil žádný cestovní doklad, jen identifikační kartu a řidičský průkaz Kamerunu, tyto doklady mu však byly odebrány v Rakousku. Důvodem jeho cesty do Evropy byl strach o život vyvolaný občanskou válkou v Kamerunu, která zde probíhá od roku 2016. Popsal, že je příslušníkem menšiny v jižní části Kamerunu, která je v současnosti ostatními obyvateli Kamerunu utlačována. Jih Kamerunu bojuje za to, aby měl stejná práva jako zbytek země. Uvedl, že se zúčastňoval neozbrojených protestů. Přestože aktivně nebojoval, byl by při návratu do Kamerunu ohrožen na životě, případně by mu hrozilo zatčení. V roce 2017 policie zatkla jeho otce, po dvou dnech ho propustili a on zanedlouho zemřel. Jeho rodina nikdy neuvažovala, že by se přemístila do jiné části Kamerunu, jelikož se tam narodili a mají tam své zázemí. Ohledně své cesty do Evropy uvedl, že z Kamerunu odjel do Nigérie v červenci 2018. V Nigérii konal příležitostné práce, poté za pomoci neznámých lidí získal falešný nigerijský pas, na který v lednu 2019 odcestoval letecky do Turecka a poté do Rakouska. V Rakousku hned požádal o azyl na policii. Byl převezen do azylového zařízení ve městě Thalham, kde byl dva týdny, a poté do zařízení ve městech Seekirchen a Wallersee. V první i druhé instanci mu byla žádost o azyl zamítnuta s tím, že měl možnost opustit Rakousko do dvou týdnů od 18. 6. 2019. Rakousko však na radu právníka v daném termínu neopustil a čekal na výzvu s uvedením přesného data k opuštění země, žádný dopis mu však nepřišel. V den zajištění cestoval do Německa, které bylo jeho cílovým státem a místem, kde chtěl požádat o azyl. Dále žalobce uvedl, že na území České republiky a ani na území jiného členského státu Evropské unie nemá žádné příbuzné či blízké osoby. K dotazu na potřebné finanční prostředky k vycestování uvedl, že žádné peníze nemá, mohl by mu je však poslat přítel v Rakousku.
12. Dle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Dle ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
 14. Dle ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
 15. Dle ust. čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
 16. Dle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
 17. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí a v neposouzení případných systematických nedostatků azylového řízení v Rakousku.
 18. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
 19. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, dostupný na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jakým způsobem by mělo být rozhodnutí správního orgánu odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Žalobce žalované vytýká, že se nezabývala otázkou přiměřenosti zásahu, resp. že tyto své úvahy nevětřila do napadeného rozhodnutí. Soud konstatuje, že na straně 6 napadeného rozhodnutí jsou v uvedeném směru dostatečně vyjádřeny úvahy žalované, která poukázala na to, že žalobce je dospělý muž ve věku 34 let, jehož cílem je Německo. Na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky, blízké osoby či jiné vazby. Manželku, družku ani děti žalobce nemá, je svobodný. Žalobce nemá na území České republiky žádné ekonomické, společenské ani kulturní vazby. Jeho celkový zdravotní stav je dobrý, žádné léky neužívá. Na základě těchto skutečností žalovaná dospěla k názoru, že vydání rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle dublinského nařízení z hlediska jeho dopadu do jeho soukromého a rodinného života přiměřené.
21. K otázce posouzení systémových nedostatků azylového řízení ve státě, kam má být cizinec předán soud předesílá, že z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS, dostupného též na www.nssoud.cz, vyplývá, že v rozhodnutí o zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do jiného členského státu podle dublinského nařízení se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jestliže námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, a pokud správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o jejich existenci nejsou důvodné pochybnosti.
22. Soud konstatuje, že žalobce námitku nedostatků azylového řízení v průběhu správního řízení neuplatnil, učinil tak poprvé až v podané žalobě. Žalovaná k možným překážkám předání podle dublinského nařízení uvedla, že nemá z úřední činnosti žádné informace, není ji znám žádný rozsudek, ať již soudu českého či soudu jiného členského státu Evropské unie, či jakékoliv konstatování Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či jiného vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývalo, že by v Rakousku docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení či podmínky přijetí žadatelů, které by mohly znamenat riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaná podotkla, že Rakousko je členem Evropské unie, kde jsou dodržovány právní předpisy i mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách. Rakousko je považováno za bezpečnou zemi, v níž ročně žádá o udělení mezinárodní ochrany stovky uprchlíků. Z vlastní správní činnosti je rovněž žalované známo, že Česká republika vede prostřednictvím Oddělení Dublinského střediska Ministerstva vnitra tzv. dublinská řízení, na základě kterých jsou žadatelé o udělení mezinárodní ochrany, neoprávněně pobývající na území České republiky, předáváni k posouzení jejich žádosti na území příslušných členských států, a tedy i na území Rakouska.
23. Soud uzavírá, že žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývala přiměřeností dopadů rozhodnutí i možnými nedostatky azylového řízení státu, na jehož území má být žalobce předán, napadené rozhodnutí je tudíž stran uplatněných námitek plně přezkoumatelné.
24. Při posouzení možnosti uložení zvláštních opatření k vycestování zdejší soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (oba dostupné na www.nssoud.cz), ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Nejvyšší správní soud rovněž v minulosti vyslovil, že pokud měl cizinec setrvat na území státu do rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tuto povinnost porušil a vydal se do jiného státu, aby zde podal novou žádost, lze rozumně očekávat, že opětovně nevyčká svého předání do příslušného členského státu a pokusí se docílit své původní destinace. Zvláště, když již v minulosti prokázal, že neváhá vědomě porušovat právní předpisy států, jejichž hranice nelegálně překračuje (např. rozsudek ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015-48, či rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 Azs 126/2016-25, oba dostupné na www.nssoud.cz).
26. Jak vyplývá ze shora uvedené rekapitulace případu, cílem žalobce bylo požádat o azyl na území Evropské unie. Nejprve požádal o azyl v Rakousku, jelikož měl od převaděče zařízené rakouské vízum. Se svou žádostí o mezinárodní ochranu však nebyl úspěšný a neřídil se uloženou povinností ve stanoveném termínu opustit území Rakouska. Žalobce na jednu stranu vyčkal ukončení azylového řízení, na druhou stranu jeho negativní výsledek nehodlá respektovat a nemá v úmyslu opustit území Evropské unie. Jeho cílem je naopak dostat se do Německa nebo Francie, kam by směřoval v případě propuštění ze zajištění. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponuje žádnými finančními prostředky ani vazbami na Českou republiku, neboť ta byla pouze tranzitní zemí, není pochyb o tom, že by se po svém propuštění snažil okamžitě pokračovat ve své cestě do západní Evropy. Žalobce naplňuje hned několik samostatných podmínek pro závěr, že je u něj dána existence vážného nebezpečí útěku, neboť nejen že na území České republiky pobývá neoprávněně, ale vyjádřil úmysl neopustit území Evropské unie, což potvrdil i svým jednáním, dále žalobce nemá oprávnění samostatně cestovat, neboť nemá platný cestovní pas ani vízum, na území České republiky nemá žádnou adresu, na které by se mohl zdržovat. Za této situace není prostor ani pro uložení mírnějších opatření (včetně zvláštních opatření za účelem vycestování) než je zajištění.
27. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 6. srpna 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)